

Matthew Betley

Overmacht

Karakter Uitgevers B.V.

1

Annapolis, MD **29 oktober 2008**

Logan West kwam langzaam bij bewustzijn en opende zijn bloeddorpen groene ogen. Licht priemde in zijn gezichtsveld en pijn sneed als een scherp mes door zijn hoofd. Zijn voorhoofd bonkte meedogenloos, terwijl hij langzaam wende aan de felheid van het licht.

Hij lag op zijn buik op de vloerbedekking van zijn souterrain, zijn linkerarm gestrekt boven zijn hoofd. Hij draaide zijn pols om op zijn horloge te kijken. Het was bijna halftwee in de middag. Die eerste whiskey had hij ergens rond zes uur genomen, maar dit kon echt niet alleen van gisteravond zijn. O god... Met een langzaam dagend gevoel van afgrijzen drong het tot hem door dat hij minstens veertig uur kwijt was. Hij had nog nooit zo lang een black-out gehad. Het werd erger.

Met zijn rechterarm voor zich uitgestrekt om te voorkomen dat hij viel, krabbelde hij op zijn knieën. Hij werd overspoeld door een golf van misselijkheid. Dit wordt een hele erge, dacht hij. Op het moment dat hij het maagzuur in zijn keel omhoog voelde komen, hoorde hij aan de andere kant van de ruimte een stem. 'Ik vroeg me al af wanneer je bij zou komen. Ik zit al de hele nacht te wachten.'

De stem had het effect van een plens ijskoud water in Logans gezicht, waardoor de misselijkheid werd onderdrukt en zijn wazige geest ophelderde. Hij draaide zijn hoofd om, om naar de indringer te kijken, terwijl hij koortsachtig nadacht.

De man stond vierenhalve meter van Logan geleund tegen de lange tafel met het marmeren blad. Hij was zo te zien Latijns-Amerikaans,

eind twintig of begin dertig. Zijn zwarte haar was gemillimeterd, bijna als een militair, maar dan zonder de gladgeschoren zijkanten. Hij droeg een wit T-shirt met lange mouwen onder een zwarte polo, alsof hij zijn gespierde lijf trachtte te verbergen. Zijn donkerbruine ogen namen Logan nieuwsgierig op en hoewel de man ontspannen overkwam, schetste zijn manier van doen een ander plaatje. In de schemerige straat van Logans geest flikkerde een neonreclame: deze man is een beroeps. En vervolgens: hij vormt een gevaar.

Er schoten allerlei vragen door Logans hoofd, die er geen van alle toe deden. Logan wist dat de indringer hier niet was om hem te helpen. ‘Wie ben jij verdomme?’ Hij wankelde op zijn handen en knieën.

‘Dat doet er niet toe,’ antwoordde de man. De glimlach verdween en de keiharde binnenkant achter de coole façade werd zichtbaar. ‘Maar wat wel belangrijk is, héél belangrijk, is dat jij iets hebt wat wij willen. Nee, wat wij nodig hebben.’ De toon die de man aansloeg, vergrootte Logans onrust. ‘En zodra jij eindelijk opgekrabbeld bent, ga je me vertellen waar het is.’ De overtuiging in de stem van de man liet alle alarmbellen in Logans hoofd rinkelen.

Logan West, een recidiverend alcoholist, was nog steeds een man die, wanneer hij zich ergens in vastgebeten had – een plan, een belofte, een ideaal –, dat meedogenloos nastreefde. Hij schatte een situatie zo vlug in dat zijn voormalige pelotonscommandant hem herhaaldelijk van roekeloos gedrag had beschuldigd. Maar achteraf bleek Logan het in al die situaties bij het rechte eind te hebben gehad. Hij zag en begreep dingen gewoon eerder dan anderen. Tenminste, tótdat de alcohol zich een geniepige weg had gebaand in elk aspect van zijn leven, inclusief zijn besluitvormingsvermogen. Als hij volkomen nuchter was geweest, zou het rationele deel van zijn geest hem misschien tegengehouden hebben, maar Logan West was al maanden zichzelf niet meer en dat was vanmiddag niet anders. Dit keer zou zijn pelotonscommandant gelijk gehad hebben. Hij kwam zonder nadenken in actie.

Hij lanceerde zichzelf als een sprinter uit een startblok. Zijn snelheid overrompelde de indringer een beetje. Terwijl Logan de afstand in vier lange stappen overbrugde, verscheen er een lang lemmet in de rechterhand van de man.

Met zijn linkerschouder geheven, zijn rechterarm bij zijn middel en beide handen tot vuisten gebald, maakte Logan vlak bij de man een snelle schijnbeweging naar links met zijn hoofd, in de hoop dat de in-

dringer achteruit zou deinzen en Logan zo een opening bood. Zo niet, dan was plan B zo hard en snel als hij kon op de man inrammen.

In plaats daarvan maakte de man met zijn rechterarm opeens een felle uppercutbeweging. Logan, die verbaasd was door zijn inschattingsfout, zag het lemmet langs zijn gezicht scheren. Hij dook opzij, maar voelde desondanks een brandende pijn over zijn linkerwang trekken. Zijn geest registreerde het zachte getik van bloeddruppels die op de vloerbedekking vielen.

Dat geluid verdween toen hij met zijn 95 kilo tegen de borst van de man aan knalde, waardoor diens rug met grote kracht tegen het marmereen tafelblad sloeg. De man kreunde en Logan maakte van de gelegenheid gebruik door hard op de binnenkant van de rechterpols van de man te slaan, waardoor diens hand in een reflex openging. Het mes viel op de grond, stuiterde zachtjes weg en bleef liggen bij Logans halterbank.

De man, die nu ongewapend was, liet zijn armen zakken om zichzelf te beschermen, terwijl Logan zich met een reeks verwoestende uithalen op diens ribben stortte en voelde dat het tij in zijn voordeel begon te keren. Hij greep de man bij zijn achterhoofd met de bedoeling hem een knietje in zijn gezicht te geven en snel een eind te maken aan dit gevecht. Zijn tegenstander had dat echter door en sloeg terug. Maar in plaats van Logans handen vast te pakken, stak hij vlug zijn rechterarm over Logans linker- en vervolgens onder diens rechterarm. Met zijn linkerhandpalm stootte de man hard tegen zijn eigen rechterhand om zich uit Logans greep te bevrijden en diens armen weg te slaan. De slimme, defensieve beweging van een doorgewinterde professional, wist Logan.

De gewonde indringer stapte naar voren en schopte vol in Logans maag. Logan tuimelde achteruit en raakte met zijn benen de zitting van een van de apparaten in zijn *gym*. Hij voelde dat hij ging vallen en greep zich nog net op tijd vast aan de stang die aan de kabel van het apparaat boven zijn hoofd hing. Zijn val werd meteen gebroken en Logan zwaaide op een nogal hachelijke manier heen en weer.

Bungelend aan de stang wierp Logan een blik op zijn vijand. Hij was zich ervan bewust dat hij de indringer inmiddels zo was gaan zien, maar had geen tijd om stil te staan bij de psychologische implicaties daarvan. Tot zijn ontsteltenis was zijn vijand dichterbij het gevallen mes toe gekropen toen Logan achterover was gevallen. Hij kon dat elk moment te pakken krijgen en daarmee tevens het tactische voordeel.

Logan deed het enige wat hij kon: hij kneep de karabijn open waarmee de stang aan de kabel vastzat, pakte de stang met beide handen vast

en zwaaide ermee boven zijn hoofd alsof het een zwaard was. De aanvaller strekte net zijn hand uit naar het mes toen het uiteinde van de metalen stang met een klap tegen zijn nek aan kwam. Hij had geen tijd om te beseffen dat zijn tijd gekomen was.

Logan hoorde een misselijkmakend geluid; alsof je met een dikke zool op popcorn ging staan. De man viel voorover en maakte stuiptrekkingen met zijn benen. Toen klaptten zijn longen dicht en begon hij te stikken. Logan staarde onaangedaan naar de stervende man. Dit heb je over jezelf afgeroepen, dacht hij. Even later bewoog het lichaam van de man niet meer. De stilte na de strijd overspoelde het souterrain.

De adrenalinestoot die zijn kater had weggevaagd, was opeens geluwd en Logan voelde de overbekende effecten van zijn zelfdestructieve gedrag terugkeren. Hij besepte dat hij amechtig stond te hijgen en dwong zichzelf langzaam en diep adem te halen. Hij dacht nog steeds één stap vooruit. Nu het gevecht voorbij was, moest hij met een helder hoofd uitzoeken wie de dode man was.

Langzaam boog hij zich voorover om de duizeligheid, waar hij na een avond stevig drinken vaak last van had, een halt toe te roepen. Hij pakte de linkerarm van de man en rolde hem op zijn rug. De ogen van de levenloze man keken hem beschuldigend aan. Logan kon er niet mee zitten. Iets anders had zijn aandacht getrokken.

De linkermouw van het T-shirt was tijdens het gevecht omhooggeschoven, waardoor nu een tatoeage te zien was van twee gekruiste kogels voor een doodshoofd. Krijg nou wat! Wie was die kerel, godsamme? Een van zijn mariniers in Falluja had ook zo'n soort tatoeage gehad. Diens favoriete wapen was een Barrett-scherpschuttersgeweer en de jonge sergeant had dat maar al te graag willen overbrengen op de rest van zijn team. In eerste instantie hadden ze allerlei sarcastische opmerkingen gemaakt toen hij de tatoeage had laten zetten. De sergeant bleek echter over een dodelijke precisie te beschikken en na drie dagen van zware gevechten in Falluja had hij het recht om die tatoeage met trots te dragen meer dan verdiend. Daarna zei niemand er meer wat over.

Logan keerde in gedachten terug naar het heden. De dode man in zijn souterrain droeg legerkisten, had zich als een militair gedragen en was versierd met de tatoeage van een killer. Maar door het mes bij de hand van de dode man wist Logan zeker dat zijn aanvaller een door-gewinterde professional was. Eentje van het type huurmoordenaar, dacht hij. Het was matzwart met een geribbeld heft voor een betere grip tijdens een gevecht van man tegen man.

Het begon weer te draaien voor zijn ogen. Logan voelde een nieuwe golf van misselijkheid opkomen. Hij ging op de grond zitten toen de ontwenningverschijnselen hun opwachting maakten en wist dat die dit keer niet weg zouden gaan. Hij moest een borrel hebben om enig tegenwicht te bieden. Maar eerst moest hij iets belangrijkers doen: Mike bellen.

Washington DC

Met zijn bijna één meter negentig en net geen honderd kilo zat geheim agent Mike Benson gebogen over zijn bureau. Hij scrolde door het laatste verslag van het NCTC, het nationale centrum voor contraterorisme, op een laptop die piepklein voelde in zijn kolenschoppen van handen. Op eens werd de stilte in zijn privékantoor doorbroken door zijn telefoon.

Het gerinkel was een welkome afleiding. Hij kon maar zo veel bedreigingen van zijn land tegelijk verwerken. De meeste waren godzijdank het gevolg van onjuiste of verkeerd geïnterpreteerde informatie. Helaas leek het wel of elke extremistische groep die gelieerd was aan Al Qaida een grote operatie aan het voorbereiden was tegen de VS zelf, een Amerikaanse ambassade ergens op de wereld of tegen bondgenoten van de VS. Het was bepaald geen goede tijd voor westerlingen overzee.

Hij haalde zijn hand van de muis en nam de telefoon op. ‘FBI, Washington DC. Met agent Benson.’

‘Mike, met Logan. Ik weet niet wat je aan het doen bent, maar ik heb je hulp nodig en wel nú.’

Door het woord nú en de toon die Logan daarbij aansloeg, gingen alle alarmbellen in Mikes hoofd rinkelen. Hij wist direct dat het menens was.

Het was niet overdreven om te beweren dat Mike zijn leven dankte aan Logan in hun tijd in Irak voordat president Bush besloot om daar extra troepen naartoe te sturen.

‘Ik lees een of ander kulverslag. Waar ben je?’

‘Thuis... in het huis in Annapolis. Hoe snel kun je hier zijn?’

Mike keek op zijn computer; het was 13.35 uur. Het verkeer DC uit zou niet al te erg zijn, zeker niet in de richting van de Chesapeake Bay. ‘Geef me een kwartier of drie. Moet ik voor die tijd nog iets weten?’

‘Ja. Kom alleen en vertel het aan niemand... nog niet, tenminste.’ Logan zweeg even. ‘Ik zit blijkbaar nogal in de knoei, maar ik ben er in

ieder geval beter aan toe dan de dode kerel in mijn souterrain.’ Hij zei het alsof hij een menukaart voorlas en gaf Mike geen kans om te reageren. ‘Tot zo,’ zei hij en hing op.

Mike staaarde naar de hoorn in zijn rechterhand, blij dat Logan abrupt een einde aan het gesprek had gemaakt. Hij had geen tijd gehad een antwoord te formuleren – laat staan een gedachte – voordat de verbinding werd verbroken. Ooit had hij Logan plechtig beloofd dat hij er altijd, koste wat kost, voor hem zou zijn. Terwijl hij naar de telefoon staaarde, besepte hij dat die belofte nu op de proef gesteld werd. Hij zette het aantal wetten dat hij waarschijnlijk ging overtreden uit zijn hoofd, stond op en liep naar de deur, terwijl hij dacht: wat nou weer, Logan? We hadden alle dode kerels toch achtergelaten in de woestijn?

2

Logan stopte zijn mobiel in zijn zak op het moment dat er een andere telefoon begon te rinkelen. Het geluid kwam van de dode man. Die had hij alleen op zijn rug gerold en verder niet aangeraakt. Hij wist wel beter.

Om twee redenen besloot hij te wachten tot Mike er was om de man te fouilleren. Ten eerste omdat hij een getuige wilde voordat hij iets verplaatste in zijn souterrain, dat nu een plaats delict was. Maar belangrijker nog was dat Mike waarschijnlijk een bewijsstuk zou zien dat Logans ongeoefende oog ontging. En op dit moment, dacht hij, heb je alle hulp nodig die je kunt krijgen.

Maar meteen daarna bracht een ander inwendig stemmetje hem weer aan het twijfelen. Hoeveel schade kun je aanrichten? Je hebt hem al gedood. Misschien kom je er wel achter wat er aan de hand is als je opneemt.

Hij wilde die telefoon liever niet aanraken, maar hij had maar een paar tellen om te beslissen. Opnemen om te kijken wie het was, of negeren en duimen dat het forensisch team van de FBI het toestel als bewijsstuk zou kunnen gebruiken?

Hij was niet zo'n type dat lang twijfelde; hij hakte liever knopen door. Hij bukte, stak zijn hand onder het lichaam en trok de mobiel uit de achterzak van de man. Mike zou nóg pissiger worden dan hij waarschijnlijk al was.

'*Hola,*' zei hij met een omfloerste stem, in de hoop dat de dode man Spaans had gesproken. Tot zijn verbazing hoorde hij een man met een Spaans accent vragen: 'Heb je hem, Roberto?'

Daarmee was één vraag beantwoord. Wie dit ook was, die wilde hem levend in handen krijgen. Maar waarom? De dode man – Roberto dus – was gestuurd om hem te ontvoeren. Hij moest hebben aangenomen dat

Logan een makkelijke prooi zou zijn, zeker als hij hem al een tijdje in de gaten had gehouden en hem dronken had gezien.

Logan glimlachte kwaadaardig. Hoewel hij beseftte dat hij zich in een ernstige situatie bevond en waarschijnlijk te maken zou krijgen met een stevig verhoor van de lokale politie, was hij toch een tikkeltje ingenomen met zichzelf. Iemand heeft deze klootzak gestuurd om mij te ontvoeren, maar zelfs na een black-out was ik hem voor. Niet slecht voor een recidiverend alcoholist, dacht hij.

Logan wist dat hij de man aan de telefoon niet lang voor de gek zou kunnen houden en zocht meteen de confrontatie. Dat deed hij het liefst, ook al werkte het vaak in zijn nadeel. ‘Sorry, ik ben Roberto niet. Ik weet niet zeker waar hij nu is – metaforisch gesproken, bedoel ik – maar ik weet wel dat hij geen telefoontjes meer zal aannemen.’ Hij wachtte op de reactie.

De man zweeg even, maar toen hij sprak, klonk hij griezellig kalm. ‘Ik neem aan dat u het bent, meneer West. Roberto zou zijn mobiel nooit aan iemand anders geven, wat betekent dat ik ook kan aannemen dat Roberto niet langer tot de levenden behoort. Dat is erg jammer, want Roberto was een van mijn betere krachten. Niet de beste, laat dat duidelijk zijn, maar goed genoeg.’

‘Nou, zo goed was hij blijkbaar niet, klootzak.’ Logan wilde een reactie uitlokken, maar de man hapte niet en praatte op dezelfde kalme toon verder, alsof ze oude vrienden waren.

‘Zeg dat wel, meneer West. Zeg dat wel. En ik heb hem nog gewaarshuwd, weet u, dat hij u niet moest onderschatten. Helaas voor hem, heeft hij dat wel gedaan. Volgens mij dacht hij dat hij u wel aankon, aangezien hij een voormalig commando was. Hoogmoed komt dus blijkbaar echt voor de val.’

Deze kerel was niet gemakkelijk uit zijn tent te lokken. Logan slaakte een lange zucht. ‘Laten we er geen doekjes om winden, oké? Wat wil je van me? Blijkbaar is het iets waarvan jij dacht dat ik je het niet zou geven, anders had je je voormalige werknemer hier niet naartoe gestuurd. Dus wat is het?’ De man wilde iets zeggen, maar Logan viel hem in de rede: ‘Sorry. Nog één ding voordat jij je zielige verhaal gaat ophangen, klootzak. Kan ik je op een andere manier aanspreken? Volgens mijn vrouw vloek ik te veel; is het de afgelopen jaren erger geworden. Maar als jij je niet voorstelt, blijf ik gewoon mijn eigen koosnaampjes voor je gebruiken, zoals “eikel” of zoiets schattigs, tegen de wensen van mijn vrouw in.’

De man lachte zacht. ‘Heel kleurrijk, meneer West. Ik zou niet willen dat u tegen de wensen van uw vrouw inging, dus noem me alstublieft Juan.’

‘Prima, Juan. Wat wil je?’

Er viel een stilte. Logan verbrak die niet; hij wachtte af. ‘Ik wil een voorwerp dat uw team tijdens uw detachering in Falluja heeft meegenomen. Een vlag, om precies te zijn. Een van Saddam Hoesseins Iraakse vlaggen die u, of een lid van uw team, nu in bezit heeft. Weet u waar ik het over heb?’

Logan had de vlag niet, maar wist wie hem wel had en was absoluut niet van plan deze Juan daarvan op de hoogte te brengen, in ieder geval niet zonder te proberen eerst wat informatie bij hem los te peuteren. Hij moest slim zijn, want Juan zou hem snel doorhebben. Na een blik op zijn horloge wist hij dat hij nog genoeg tijd had voordat Mike er was.

‘Wat is er zo belangrijk aan een vlag? Die kun je ook op internet bestellen, hoor. Dat lijkt me een stuk goedkoper en simpeler dan mij ermee lastig vallen. Mijn prijzen rijzen nogal de pan uit, zoals Roberto hier kan getuigen.’ Logan wachtte op een reactie. Hij voelde dat Juan geagiteerd raakte. Hij had gelijk.

‘Geen geintjes, meneer West. Hebt u de vlag, of niet? Want anders ga ik geen tijd meer aan u verspillen... of aan uw vrouw wat dat betreft.’

Er liep een rilling over Logans rug. ‘Wat wil je daar verdomme mee zeggen, hufter? Let wel op je woorden, hè. En nu ik erbij stilsta, ik denk dat ik je toch maar “klootzak” blijf noemen, klootzak.’

‘Ik zal open kaart met u spelen, meneer West. Of u geeft me wat ik wil, of u vindt die vlag voor mij. Anders ziet u Sarah nooit meer. Dan voel ik me genoodzaakt een van mijn mannen op haar af te sturen. Stel me alstublieft niet op de proef.’

De woorden kwamen als kogels bij Logan binnen. Juan had het terloops gezegd, maar Logan twijfelde er niet aan dat hij het zou doen. Hij sloot zijn ogen toen een laaiende woede hem dreigde te overweldigen. In combinatie met zijn fysieke toestand veroorzaakte dat zo’n verblindende pijn in zijn hoofd dat hij dacht dat zijn schedel in duizend stukjes zou breken. Hij moest zich beheersen. Als hij niet logisch kon nadenken, maakte hij fouten; fouten die fataal zouden kunnen zijn voor Sarah.

Hij had al eerder gezien dat fouten dodelijke gevolgen konden hebben voor onvoorzichtige mannen. ZELFINGENOMENHEID IS DODELIJK had een marinier op een betonnen muur gekalkt in de buurt van Al-

Qā'im in Irak, een stad aan de grens met Syrië. Dat was maar al te waar; een geheugensteuntje om altijd waakzaam te zijn.

Toen Logan eindelijk sprak, was hij amper verstaanbaar. Een toevallige passant zou de knappe man met het atletische lichaam en de scherpe gelaatstrekken kunnen verwarren met de duivel zelf. Zijn groene ogen schoten vuur onder een masker van pure, verblindende haat. 'Nu moet je eens even heel goed naar me luisteren, Juan. Ik zal je vinden, ik zal je tegenhouden en dan zal ik je afmaken. Tot gauw.'

Logan rende de trap al op toen hij de verbinding verbrak. Hij stopte de telefoon in zijn broekzak, terwijl hij met zijn andere hand Mike belde op zijn eigen toestel. Die nam meteen op. Hij zat er blijkbaar op te wachten. 'Mike, kom naar het huis van Sarah, naar de ingang van de wijk om precies te zijn. Ik denk, nee, ik wéét dat ze in gevaar is... in ernstig gevaar. Die mensen hebben zojuist de inzet verhoogd. Ik bel je zo vanuit de auto. Ik zou onze tactische uitrusting maar meenemen, die gaan we nodig hebben. Spreek je over drie minuten,' zei hij en hing toen op.

Hij hoopte dat Juans dreigement bluf was, gewoon een manier om hem zover te krijgen de vlag te geven. Hij moest weten dat Logan nooit zou doen wat hij wilde als hij Sarah ook maar met één vinger aanraakte. Helaas werd zijn angst er door die logica niet minder op.

De dag was snel uit de hand gelopen. Als hij ook maar een kleine kans kreeg om uit deze ellende te komen, moest hij die nu grijpen, voordat Juan weer aan zet kon komen. Nu is het mijn beurt, klootzak, dacht hij. Hij moest de vrouw van wie hij hield beschermen. Ik kom eraan, liefde. Hou vol.